

РЕШЕНИЕ

№ 6253

гр. София, 02.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7625** по описа за **2021** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Производството е образувано по касационна жалба на адв. Я. С. – процесуален представител на Б. Г. Г., в качеството му на законен представител на [фирма], срещу Решение № 20144248 / 22.06.2021 г. на СРС, НО, 13 състав, постановено по НАХД № 14985 по описа за 2020 г. С решението е потвърден електронен фиш, серия К, № 2938110 от 2019 г., издаден от МВР – СДВР, с който за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 2, т. 5 ЗДвП на Б. Г. Г. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 400 лева.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН решението е обжалвано от Б. Г. Г. с искане да бъде отменено, като бъде отменен и ЕФ серия К, № 2938110 от 2019 г., издаден от МВР – СДВР. Релевираните с жалбата касационни основания са за нарушение на закона и съществени нарушения на процесуалните правила - чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Сочи се, че на мястото, където е установено нарушението – Т. Л., валидното ограничение на скоростта към съответната дата е било 70 км / ч. Претендират се разноси по делото и пред двете инстанции.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът СДВР-ОПП не изпраща представител и не взема отношение по жалбата.

Прокурор К. от СГП счита, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена, а решението на СРС следва да бъде потвърдено.

Съдът, като взе предвид релеванните с жалбата касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро ЗАНН и тези, за които следи служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, вр. чл. 348 и чл. 354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да потвърди електронен фиш (ЕФ) серия К, № 2938110 от 2019 г., въззивният съд, след обсъждане на събраните доказателства, е приел за установено, че на 12.08.2019 г. в 16:19 ч., в [населено място], по Околовръстен път до Т. Л., с посока на движение от [улица]към [улица]преминал лек автомобил „М. С 500 4 М.“, с рег. [рег.номер на МПС] кат оскоростта му на движение била 127 км / ч., при разрешена такава от 80 км / ч. с пътен знак В26. Движението на лекия автомобил било установено и заснето с техническо средство за видеоконтрол АRH САМ S1, представляващо одобрен тип преносима автоматизирана система. Лекият автомобил е бил собственост на [фирма], като ползването му било предоставено на [фирма], с управител Б. Г. Г.. За така установеното нарушение е издаден електронен фиш, серия К, № 2938110 от 2019 г.

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът е обосновал и правните си изводи, че оспореният електронен фиш притежава задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Въз основа на събраните и ценени доказателства по делото съдът е приел, че Б. Г. Г. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС. Изложени са съображения за неприложимост на чл. 28 ЗАНН.

Правилен е изводът на въззивната инстанция, че касаторът е нарушил чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП. Б. Г. Г., като участник в движението, не се е съобразил с ограничението на скоростта. Видно е от справката от ОПП – СДВР за регистрация на конкретното МПС, че като собственик на автомобила е вписан [фирма], а като ползвател – [фирма]. Споделя се доводът, че законният представител на [фирма] следва да носи отговорност за извършеното административно нарушение.

Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, като приложената снимка съгласно чл. 189, ал. 15 ЗДвП е годно вещественно доказателство.

Размерът на наложеното наказание е съответен на предвиденото в 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП.

Обжалваният електронен фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. В случая разпоредбата на чл. 54 ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен

орган. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им /предвид реквизитите, установени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП/, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Законната препратка на чл. 189, ал. 14 ЗДвП към разпоредбите на ЗАНН е приложима единствено за неуредените в ЗДвП случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и по изпълнението на наложените наказания. Електронните фишове и съкратената процедура, по която същите се издават, остават извън обхвата на преpraщaщата норма.

Въззивният съд е изложил подробни мотиви за неприложимост на чл. 28 ЗАНН, като касационната инстанция преpraща към тези мотиви съгласно чл. 221, ал. 2 от АПК.

В обхвата на проверката по чл. 218, ал. 2 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл. 348, т. 1, т. 1 и т. 2 НПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20144248 / 22.06.2021 г. на СРС, НО, 13 състав, постановено по НАХД № 14985 по описа за 2020 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.